

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Jessica Gilmore

Gyakorlat teszi a mestert

Kate Hardy

Lány az ablakban

Nina Singh

A szerelem szigete

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Jessica Gilmore, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

Eredeti címe: Summer Romance with the Italian Tycoon
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Klára

© *Pamela Brooks, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

Eredeti címe: Finding Mr. Right in Florence (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Klára

© *Nina Singh, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

Eredeti címe: Tempted by Her Island Millionaire (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 110. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-464-3

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jessica Gilmore

Gyakorlat teszi a mestert

1. FEJEZET

Madeleine leguggolt a fából készült stég szélén, és beledugta meztelen lábát a tóba. A hideg víztől az első pillanatban összerezett, aztán kifújta a visszatartott levegőt. Mivel a tavat a gleccserek táplálják, az a forró nyár ellenére kellemesen hűvös maradt. Lágy hullámok nyaldosták Madeleine forró talpát, miközben a csoda szép hegyekben gyönyörködött.

Már majdnem egy éve élt a Dolomitokban, de még mindig elakadt a lélegzete a meredeken égbe törő, fantasztikus sziklaformációktól. Ám aznap délben némileg befelhőzte az örömét a tó másik partján emelkedő, impozáns kastély látványa. Gyűlölte a hatalmat jelképező várakat. A tó ezen oldalán, a San Tomóban épült csinos házak sokkal jobban tetszettek neki.

Ma azonban alig volt szeme ezekre a szépségekre. Töprengve előhúzta a táskájából az összegyűrt borítékot, és kivette belőle a nehéz, krémszínű kártyát, hogy újra elolvassa az aranybetűkkel begravírozott szavakat, noha már kívülről tudta a tartalmát.

Lady Navenby meghívja a tiszteletreméltó Madeleine Fitzroyt a fia, Lord Theo Willoughby és Miss Elisaveta Marlowe esküvőjére augusztus 31-én az Isola dei Fiorin található Villa Rosába.

Postacím: Flintock Hall

Madeleine megfordította a kártyát, és a homloka ráncba szaladt. Minek járt abba az előkelő svájci leánynevelő internátusba, ha még azt sem tudja, mit követel az etikett, amikor valakit meghívna az exvőlegénye esküvőjére? Kiváltképpen, ha az illető ezzel az exvőlegénnyel már az oltár előtt állt, mielőtt az exe lett volna?

Nem mintha egyáltalán felmerült volna benne, hogy elmenjen erre az esküvőre. Mint egykori majdnem-feleséget biztosan nem látnák szívesen.

Küldjön valami ajándékot? Természetesen minden jót kíván Theónak és Elisavetának. Elvégre ő volt az, aki a legeslegutolsó pillanatban faképnél hagyta a vőlegényt.

Nem a boldog pár okozott fejfájást neki. Ők ketten egyszerűen összetartoznak – ahogy ő és Theo sohasem. Madeleine tűnődve bámulta a tavat, majd szemügyre vette a vízfelszínen a tükörképét. Őszintén remélte, hogy Theo esküvője egy szűk évvel a szakításuk után nem kelti fel újra a szenzációhajhász újságírók érdeklődését.

Mély lélegzetet vett, és próbálta elfojtani a pánik ismerős érzését. Biztonságban van itt, messze a brit sajtótól, valamint a botránnytól, amelyet a legtöbb ember már valószínűleg rég elfelejtett. Annak idején minden olyan váratlanul történt. Korábban sosem szerepelt az újságok címlapján – és szívből remélte, hogy erre soha többé nem kerül sor.

Csak annyit akart, hogy ez az egész szörnyű történet ne kavarodjék újra fel. Hogy újra előrenézessen, egyszerűen csak Maddie lehessen, és nem a tiszteletreméltó Madeleine Fitzroy mindazzal együtt, amit ez jelent.

Apropó! Az órájára pillantott. Az ebédideje már rég lejárt. Majdnem harminc perc, míg a kicsi tavat megkerülve visszaér a kastélyhoz, ahol e-mailek, feladatlisták és számtalan egyéb kötelezettség várja. Maddie visszatette a borítékot a táskájába, és felegyenesedett. Feltétlen véglegesítenie kell Wilsonékkal a menüválasztékot, a virággossal pedig beszélnie kell Shepherdék kívánságáról, akik kizárólag boglárkát és százszorszépet akarnak a menyasszonyi csokorba. A virágáros született művésznek tekintette magát, és Maddie-nek most semmi kedve sem volt az angolok barbár ízléséről folytatott csevejhez.

Madeleine nagyon is tudatában volt, miszerint több mint ironikus, hogy pont ő – akinek tele a hócipője az esküvőkkel és a porlepte, ódon nemesi kúriákkal – dolgozik ezen a területen, ahol mindkettővel dolga akad. A Castello Falconéban dolgozott esküvőszervezőként, hogy valóra váltsa az angol párok álmát a tökéletes olaszországi menyegzőről. Legalább pénzt kap a munkájáért

– huszonhat évesen először. Mert korábban szerelemből, szállásért és némi zsebpénzért dolgozott szinte napi huszonnégy órában. Most végre szabadnak érezte magát.

És az év végéig elég pénzt fog összespórolni, hogy elköltözzön valahová, ahol még senki sem hallott a tiszteletreméltó szökevény menyasszonyról.

Csak még egy perc!

Maddie ismét a hegyek felé fordult, és kitárta a karját, mintha csak magához akarná ölelni ezt a csodás tájat. Lehunyt szemmel beszívta a tiszta levegőt, és élvezte a bőrét melengető nyári napsugarakat meg a pínearomatot. Másodpercekig mozdulatlanul állt ott, a fejét hátrahajtotta, míg a templomi harangszó arra nem figyelmeztette, hogy most már tényleg ideje visszamenni dolgozni. Lassan leengedte a karját, ismét kinyitotta a szemét, csak hogy még ugyanabban a pillanatban megdermedjen.

A tó másik oldalán egy férfi állt, és éppen vetkőzött.

A keskeny, hosszában elnyúló tó egyik végétől a másikig mintegy háromszáz méter lehetett a távolság, ami nem okozhat gondot egy átlagos úszónak, feltéve, ha az illető szereti a hideg vizet. Ami azt jelentette, hogy Maddie a tó másik oldalán lévő kis öblöt, ahol a férfi már csak egy szál fürdőnadrágban állt, nagyon jól látta.

Ne bámulj olyan feltűnően! – intette magát. Elvégre semmi közöd hozzá, mit csinál az a férfi, hiszen nem tilos úszni a tóban. Rá egyébként is rengeteg munka vár. Nem álldogálhat itt, és bámulhat vadidegen férfiakat, mert most éppen ezt teszi. A gond csak az volt, hogy nem tudta elfordítani a tekintetét.

A férfi magas volt, az alakja lenyűgöző. Hosszú, izmos lábak, karcsú, arányos test széles vállakkal. Maddie a távolból is jól látta sötét, kócos haját. Teljesen váratlanul fellobbant benne a vágy. Rég volt, hogy ehhez hasonlót érzett. Ha egyáltalán tapasztalt már ilyet.

– Olyan mélyre sülyedtél, hogy félmeztelen idegeneket bámulsz? – mormolta maga elé, és kényszerítette magát, hogy másfelé nézzen. – Valld be, Maddie, hogy önmagad megismerése férfiak nélkül nem lehetséges. Elvégre kell valaki, aki tiszta szívből szeret, hát nem? Körül kellene nézned.

Nem mintha valaha komolyan keresgélt volna. A tapasztalatai néhány kurta, jelentéktelen kapcsolatra korlátozódtak. Többnyire ő volt az, aki szakított, mert egyszerűen untatták a fiatal srácok. Egészen addig, míg össze nem jött Theóval. Sőt a menyasszonya lett, noha a kapcsolatuk nem volt különösebben szenvedélyesnek mondható. Egyiküket sem zavarta, hogy a két év alatt csak ritkán látták egymást – és akkor is alig került sor gyöngédségekre.

Maddie vetett egy utolsó pillantást a tó másik partjára, és elakadt a lélegzete. A férfi most feléje nézett, és még ilyen messziről is érezte a kisugárzását. A vér vadul száguldott az ereiben, miközben ott állt, és képtelen volt levenni róla a szemét. Nagyon is a tudatában volt, hogy a férfin mindössze egy szál fürdőnadrág van, és rászzegeződő tekintete alatt magát is meztelennek érezte.

Valahogy sikerült elfordulni, és elindult. Úgy tett, mintha nem tudná, hogy az idegen még mindig bámulja őt. Aztán egyszer csak engedett a feszültség. Rászánta magát, hogy hátranézzen, és látta, hogy a férfi a vízben van, és gyors, erőteljes karcsapásokkal úszik a tóban.

Egy pillanatig mozdulatlanul állt, és figyelte a jelenetet. Sejtelve sem volt, ki ez az idegen, de biztos, hogy üzen valamit ez a felkavaró találkozás és az esküvői meghívó. Theo élete megy tovább, és eljött az ideje, hogy ő is lerázza magáról a régóta tartó bűnültséget. Ideje, hogy normális életet éljen. Egy olyan életet, ahol megtalálhatja az őt szerető férfit, és élvezheti, hogy pénzt keres.

Természetesen a Castello Falconéban vagy San Tomóban – a kis faluban, amely annak idején a Falcone család tulajdonában volt – nincs túl sok alkalom megtalálni a nagy szerelmet. A Gardató a számtalan bárral meg étteremmel húsz kilométerre van, Verona és Milánó még messzebb. Maddie pontosan ezt a nyugalmat és magányt kereste, amikor ideköltözött.

A gondolataiba merülve vágott keresztül a kis falu macskaköves piacterén, majd haladt végig a keskeny utcákon, míg a tavat megkerülő ösvényhez jutott. Csak most ébredt rá, hogy elvétette az elágazást, amely a kastély hátsó kapujához, a személyzeti bejáratához vezet. Ehelyett a kovácsoltvas kapuval biztosított főbejárat felé tartott. Kissé elbizonytalanodva megállt. Túl sokáig tartana,

ha most megfordulna, és soha senki sem mondta, hogy az alkalmazottak nem használhatják a főbejáratot.

Ennek ellenére megfordult, de nem azért, mert az ösvény pontosan a kis öböl mellett vezet el, ahol látta a titokzatos idegent. Elszántan meredt maga elé, és szentül elhatározta, hogy nem néz jobbra, ha feltűnik a tó. Nem sikerült. A tekintete szinte magától a homokos öböl felé vándorolt.

Senki. Egy lélek sem volt ott. Se ruhák, se fürdőzők. Csak a kis homokos öböl és a tiszta tó.

Csak nem csalódást érez? Nevetséges! Ha már ott tart, hogy a kukkolás is ilyen érzelmeket vált ki belőle, akkor jobb, ha beismeri a kudarcát, és beszerez egy háziállatot.

Lehajtott fejjel sietett tovább. A következő pillanatban valami keménynek ütközött, és halkán felkiáltott. Ijedten hátrább lépett, és pipacspiros lett, amikor észrevette, ki áll előtte. Az acélkék szempár rámeredt, és ő alig tudott kinyögni egy bocsánatkérést.

– *Trovi bella la veduta?* – kérdezte a férfi éles hangon.

Maddie folyékonyan beszélt olaszul, de a feje most hirtelen teljesen kiürült.

– Én... tessék...

A hangja idegenül csengett még a saját fülének is.

– Azt kérdeztem... – Maddie összerezzent, amikor az idegen tökéletes angolra váltott –, hogy a kilátásban gyönyörködik-e.

Nem, ez nem lehet igaz. Maddie hátrált még egy lépést, és szemügyre vette a férfit. Magas, sötét hajú, izmos válla jól kirajzolódik a fehér pamuting alatt, a haja kicsit kócos és még nedves.

Még nedves...

Az úszó!

2. FEJEZET

Dante kérdőn felvonta a szemöldökét, de a karcsú, szőke nő nem mondott többet. Fürkészve végigmérte tetőtől talpig – magas, kecses és bájos. Hosszú, szőke haját lófarokba kötötte. Nem úgy festett, mint a tipikus esküvői vendégek, akik rendszeresen feltűntek a kastélyban, hogy tömérdek proseccót igyanak, hajnalig mulassanak, és még csak időt sem szánnak rá, hogy megcsodálják maguk körül a gyönyörű díszletet. De akkor mit keres itt ez a lány? Csak kevés turista keveredik ide a kis San Tomó-i tóhoz. A többségük jobban kedveli a Garda-tó körüli üdülőhelyeket vagy hegyeket.

A nő halvány arca egy kicsit megszínesedett, amikor felemelte a fejét, és ránézett. Hűvös, szürke szeme Dantét a tó színére emlékeztette téli napokon. Ezüstös volt, és feneketlen mélységeket sejtetett.

– Nem figyeltem, elnézést – mondta most tiszta, csengő hangon.

– A panorámát csodálta, ugye? A kilátás innen a tóra tényleg lélegzetelállító.

A hangjában volt némi célzatosság, ami kínosan érintette Maddie-t, de nem mutatta.

– A hegyek valóban csodálatosak – felelte őszinte lelkesedéssel. – Ezt a szépséget sosem tekintem magától értetődőnek, és minden alkalommal elvarázsol.

– Örülök neki, signorina...

Dante habozott, és figyelte a lányt, ahogy viaskodik magával – mintha egyrészt nem szívesen hagyná elmenni őt, másrészt tolakodónak sem akar tűnni.

– Fitzroy, Madeleine Fitzroy. – A lány udvarias mosolya azt jelezte, hogy nincs kedve tovább beszélgetni egy idegennel. – Még egyszer elnézést kérek, és további szép napot!

Azzal sarkon fordult, és magabiztos léptekkel folytatta az útját, mintha mi sem történt volna. Dante egy pillanatig mozdulatlanul állt, élvezte a ringó csípő látványát a könnyű pamutszoknya alatt.

Csak a mobilja hangjelzése emlékeztette a kötelezettségeire. Nem álldogálhat itt örökké, legyen bármilyen szép is a kilátás. Holnap hosszú kirándulásra indul a hegyekbe, ahogy régebben is. Ám ehhez ma sürgősen el kell intéznie némi papírmunkát, és találkozni az új alkalmazottakkal, akiket az elmúlt pár hónapban vettek fel. Sok idő eltelt a kastélyban tett legutóbbi futó látogatása óta.

Időközben a fiatal nő eltűnt az ösvény kanyarulatában, és Dante szintén elindult ugyanabba az irányba. Ismerte a környéket, akár a tenyerét, számtalan emlék fűzte ide. Még most, hosszú évek elteltével, a sok szenvedés után is muszáj volt megállnia, amikor a Castello Falcone felbukkant előtte. A kastélykert a művészien elrendezett szökőkutakkal és a teraszosan kialakított tavakkal, háttérben a kastély égbe törő tornyaival még mindig lenyűgözte. A kulissza egyszerűen mesés, egy filmrendező sem tudna jobbat kitalálni. És a vastag falak mögött botrányokkal és titkokkal teli évszázadok rejtőztek...

A mobilja újra megszólalt. A homlokát ráncolva kivette a zsebéből. Tulajdonképpen megígérte Ariannának, hogy a nyáron lazítani fog, és nem gondol a munkára, de kicsi a valószínűsége, hogy sikerülne. Túl sok minden van, ami nyomasztja. A kijelzőre pillantott, és felderült az arca. A nővére hívja. Gyorsan kiszámolta, hogy Új-Zélandon most majdnem éjfél lehet.

– *Ciao, Luciana. E tutto okay?*

– Miért ne lenne?

Dante az ismerős hang hallatán elfojtott egy mosolyt. A világ másik végén eltöltött majdnem tíz év után a nővérenek különös akcentusa lett, keveréke az olasz és a kiwi hanghordozásnak. Luciana általában angolul beszélt vele, amit olasz becenevekkal és szitkokkal fűszerezett. Dante mellkasa elszorult – mennyire szeretné, ha közelebb lalnának egymáshoz, hogy a nővére segíthessen neki felnevelni Ariannát!

– Későre jár – jegyezte meg lágyan. – Meglep, hogy most hívsz.

– Csak meg akartam bizonyosodni róla, hogy minden rendben, *mio fratello*. A *castelló*ban vagy?
– Ma reggel érkeztem – erősítette meg Dante, miközben felfelé haladt a kastélyhoz vezető kocsifeljárón, és végül elérte a teraszra vezető kőlépcsőt. – Az au pair néhány nap múlva hozza Ariannát, mihelyt itt mindent előkészítettem.

– Helyes. Ideje, hogy ismét találkozzon az apjával. Egyikötöknek sem tesz jót, ha túl sokáig külön vagytok, és egyedül. Főleg neki nem. Még olyan kicsi...

Dante megpróbálta lenyelni a nyelve hegyén lévő harapós választ, de nem sikerült.

– Az édesanyja a miatt az átkozott hegyi út miatt halt meg, miközben én a világ másik végén voltam. De Arianna akkor sem volt egyedül...

– Nem az út ölte meg Violetta – szakította félbe a nővére éles hangon. Ezt a beszélgetést már számtalan alkalommal lefolytatták, de Dantét újra és újra emlékeztetni kellett a körülményekre. – Még csak nem is a tükörjég – folytatta Luciana. – Hanem a sofőr, aki az autóban ült. És az alkohol meg a drogok. És tudom, Dante, hogy Arianna a bébiszitterrel és a többi alkalmazottal volt. Tehát ne kínozd már magad! Öt éve történt.

Öt éve? Mit számítanak az évek, ha az eredmény mindig ugyanaz? A lányának nincs már anyja, és a felesége halála fekete űrt hagyott a lelkében.

– Tudom, mikor történt, Ciana.

Tudta a pontos napot és órát. És azt is, hogy milyen boldogtalan volt a felesége. Milyen hamar elszállt az afölötti öröme, hogy egy kastélyban élhet. Hamarosan úgy érezte, hogy körbezárják, megfojtják a hegyek. A világ végén, San Tomóban... És mennyit panaszkodott amiatt, hogy ő olyan sokat dolgozott, és gyakran ment üzleti útra – még akkor is, ha Violetta ebből finanszírozta extravagáns életvitelét. Ennek az örömtelen életnek aztán vége lett – és Dante pontosan tudta, hogy ez az ő bűne.

Nem a tükörjég, a kocsi, a felesége szeretője vagy az alkohol a felelős Violetta haláláért. Hanem egyes-egyedül ő. És bármennyire igyekszik is, ezt soha nem tudja jóvátenni a lányával szemben.

– Jól vagyok, Luciana. Örülök, hogy itt töltöm a nyarat. Hogy néhány hónapra elszabadultam Rómából. – A tó irányába pillantott. – Már úsztam is egyet.

– Az első fürdés idén a tóban? Ó, mennyire hiányzik az a tó! Az iskolai vakáció számomra mindig akkor kezdődött, amikor már a vízben lubickoltam...

Luciana hangjában csöppnyi nosztalgia érződött. Dante ellenben fintorogva az égre emelte a tekintetét. Nagyon jól tudta, hogy Luciana háza egy csoda szép dombvidéken fekszik, és gyalog csak öt percre van egy tó, amely legalább tízszer nagyobb, mint a San Tomó-i.

– Van elég helyünk itt, ha látogatóba akartok jönni Európába.

Dante a meghívást komolyan gondolta, de tisztában volt vele, hogy a nővére egyhamar nem szánja rá magát a kétnapos útra. Nem könnyű ez a három fiú mellett, akik közül a legkisebb öt éves, a legidősebb pedig nyolc, ráadásul ott van a hatalmas szőlőbirtok, amelyet a férjével ketten irányítanak.

– *Grazie*, nagyon rég láttam az unokahúgomat. Dante, kérhetek tőled egy szívességet?

Tehát mégiscsak van oka a telefonhívásnak.

– Iiigen – felelte Dante nem túl lelkesen.

– A barátnőm, Giovanna... Ugye emlékszel még rá? Épp most vált el, és Milánóba költözött. Szüksége lenne egy jó barátira. Törődnél vele egy kicsit? Talán meghívhatnád egyszer ebédelni...

Luciana olyan hízelkedően beszélt, hogy Dante önkéntelenül felsóhajtott.

– Tulajdonképpen nem terveztem, hogy a nyáron Milánóba megyek – felelte.

Sejthette volna, hogy sor kerül valami ilyesmire, elvégre legalább három hónapja már annak, hogy a nővére megpróbálta összeboronálni valakivel.

– Van egy villája a Garda-tónál, és rendszeresen ott tölti a hétvégéket. Nincs messze. És neked is jót tenne, ha egy kicsit kimozdulnál...

– *Perdonami*, Luciana, most éppenséggel nem keresek új barátokat. Tudom, hogy csak jót akarsz, de kérlek, hagyj fel vele, hogy összeboronálsz a barátnőjével!

– Képtelen vagyok elviselni a gondolatot, hogy egyedül vagy, és nincs melletted senki.

Luciana fojtott hangon beszélt, és Dante tudta, hogy ez mit jelent. A nővére mindig is elsírja magát.

Egész más lenne, ha Luciana itt lenne a közelben. Ha látná, hogy Arianna jól van. Dante tudta, hogy a nővérenek lelkiismeret-furdalása van, mert annak idején nagyon erőltette a házasságot Violetával. Egyszerűen csak azt akarta, hogy az öccse boldog legyen, amit nem vehet rossz néven tőle. Ha végre nem aggódna már érte...

– Már nem vagyok egyedül... – csúszott ki a száján, mielőtt meggondolhatta volna. – Megismertem egy nőt, de még minden nagyon friss, tehát ne örülj túl korán!

Ártalmatlan kis hazugság. Mit számít, ha Luciana boldog tőle, és a jövőben nem próbálja meg a nyakába sózni a barátnőit?

– Tényleg? Miért nem ezzel kezdted?

– Még nem komoly a dolog. Nem akartam, hogy túl nagy reményeket táplálj.

Arról nem is beszélve, hogy csak egy képzeletbeli barátnőről van szó.

– És? Mesélsz róla többet is? – kérdezte Luciana.

Dante elhúzta a száját. Többet? Természetesen a nővére mindig mindent pontosan akar tudni. Tűnődve elfordult, és kinézett az ablakon a tóra. A tekintete a másik oldalon lévő stégre vándorolt, és visszagondolt a nőre, akit ott látott. Milyen meredten bámulta őt, mintha vágyakozna utána.

Legnagyobb meglepetésére érezte, hogy a vér gyorsabban áramlik az ereiben. Mintha a szíve is hangosabban verne. Kétségtelenül összezavarta az a lány. A pillantása izgató volt. Érzéki. Csak ők ketten, a víz elválasztotta és összekötötte őket. Egyetlen másodpercre.

– Angol – felelte lassan Dante. – Magas és szőke.

– Angol? Aha. És? Mit csinál, hol ismerkedtetek meg? Mit szól hozzá Arianna?

Dante hálásan fogadta az utolsó kérdést, mert a többire semmilyen hihető hazugság nem jutott eszébe.

– Arianna még nem tudja, tehát kérlek, ne szólj neki, ha telefonon beszéltek. Amint már említettem, csak nemrég ismertük meg egymást. Luciana, később majd visszahívlak... Csak pár órája érkeztem.

Addig remélhetőleg kitalál valami meggyőző történetet. Hosszú nyári románc lesz, és ősszel követi majd a sajnálatos szakítás. De legalább a nővére pár hónapig békén hagyja.

– Rendben, de akkor mindent tudni akarok – fenyegette meg Luciana nevetve. – *Ciao*, Dante!

– *Ciao!* Köszönöm, hogy felhívtál. Köszönöm minden hívásodat.

– *Stupido* – mormolta a nővére, és bontotta a vonalat.

Dante visszacsúsztotta a mobilt a nadrágja zsebébe, és aznap először mosolyodott el szívből jövően. Mindig örült a nővére telefonjainak, csak azt nem akarta, hogy aggódjon érte. Most hála a zseniális megvilágosodásának, nyugta lesz.

Legalábbis egy darabig.

3. FEJEZET

– Nagyszerű! Örülök, hogy két hét múlva találkozunk.

Madeleine félretette a telefont, és hátradőlt a székében. Tulajdonképpen mostanra már mindent elintézett – de fogadni mert volna, hogy Sally Capper legalább négyszer fogja még hívni, mielőtt a vőlegényével megérkezne az esküvőre San Tomóba.

A párok természetesen az ünnepségük megszervezésével óriási felelősséget ruháztak rá. Ő intézte a transzfert a repülőtérrel, a vendégek szobáit, valamint a szertartást a templomban vagy a *castello* kis kápolnájában, és javaslatokat tett az esküvői menüre. A szertartást követő fogadás helyszínéül szolgáló terem és belső udvar díszítéséért is ő felelt. Ő egyeztetett időpontokat a fodrászokkal és a kozmetikusokkal. Ő vette át a menyasszonyi ruhákat, és gondoskodott róla, hogy rendesen kivassalják és tárolják őket. Most is éppen négy darab lóg a mögötte lévő, ősrégi cédrusfa szekrényben.

Könnyeket itatott fel, és történeteket hallgatott önző rokonokról – tanácsadó meg pszichológus volt egy személyben. Némely menyasszony úgy kezelte, mintha a legjobb barátjáné lenne. Maddie-t mindez nem érdekelte különösebben. Ő azért volt itt, hogy a munkáját végezze.

Valójában a legtöbb esküvő meglehetősen hidegen hagyta. A tökéletesség volt az, ami az egésznek elvette a varázsát. Annak örült a legjobban, ha a menyasszonyt és a vőlegényt nem zavarta, ha valami balul ütött ki. Ha nevettek, amikor esni kezdett, és mosolyogtak, ha egy nagybácsi terjengős, szentimentális beszédet tartott – mindez nem bosszantotta őket, mert egyszerűen boldogok voltak, amiért megtalálták egymást. Később az est folyamán Maddie megfigyelte ezeket a párokat tánc közben, ahogy egymásra néztek, és a szíve ilyenkor mindig elnehezült. Valaha fog így nézni rá egyetlen férfi is – vagy mindig csak a segítőkész Maddie marad, a jó házból való lány, aki mindenki kívánságát teljesíti?

Az volt a leghőbb vágya, hogy egy nap legyen valaki, aki számára ő jelenti az egész világot.

Talán mégiscsak vennie kéne egy kutyát.

Amikor az iroda mögötti udvarról hangokat hallott, megfordult. Tulajdonképpen most senkinek sem lenne szabad ott tartózkodnia. Az előző esti ünnepség romjainak eltakarítását nemrég fejezte be, és már előkészítette az új vendégek számára a szobákat. Tehát minden készen állt.

Felemelkedett, kinézett az ablakon, de nem látott senkit.

Kicsit fáradtan nyújtózott egyet, majd lecsukta a laptopját. Ma már nincs több dolga, de holnap egy újabb fárasztó ünnepség vár rá. Az esküvők közti napokat kivehette volna, de csak ritkán tette. Majd lesz bőven szabadideje, ha elég pénzt spórolt össze, és utazgatni fog.

Felkapta a táskáját, a keskeny üvegajtóhoz ment, és kilépett a fedett tornácra, amelynek végén a kőlépcső a belső udvarra vezetett. Az irodája a kastély hátsó oldalán volt, kilátással a csoda szép kockaköves udvarra, az elegáns boltívekre, a virágcserepekre és középen a lenyűgöző márvány szökőkútra.

Madeleine-nek felajánlottak egy szobát a kastélyban, de ő inkább úgy döntött, hogy bérel egy kis apartmant egy faluszéli házban. Elvégre annak idején ő maga is középkori falak között nőtt fel, ezért ismerősek voltak neki a huzatos folyosók, a füstös kandallók és a csúszós kőlépcsők, valamint az apró ablakok, amelyeken alig jött be fény. Akárcsak az antik bútorok és a poros olajfestmények, amelyekről szigorú tekintetű ősök néztek le rá.

Nem, ő inkább átengedi a jegyescsapatoknak, hogy mennyezetes ágyból csodálják az állítólagos romantikát, míg ő élvezi kis lakását – fantasztikus kilátással a tóra – és szerény, de praktikus bútorait. Ő ezt szerette, és csöppet sem hiányzott neki a pompa. Ellentétben az anyjával, aki szörnyen felizgatta magát a modern színes takarók és párnák láttán, amelyekkel Maddie az új otthonát dekorálta.

Gondolataiba mélyedve ment le az ódon kőlépcsőn, és magában sorra vette a másnapi teendőit.

Csak akkor vette észre a belső udvar sarkában álldogáló kis csoportot, amikor már majdnem odaért hozzájuk. A három férfi meghallhatta a cipősarkak kopogását a macskaköveken, mert elhallgattak, és feléje fordultak. Maddie elmosolyodott, amikor felismerte a főnökét, Guidót, a kastély intézőjét, valamint az idősebb férfit, aki a Falcone család római székhelyén az egyik könyvelő volt.

Amikor azonban a pillantása a harmadik férfira esett, a szíve kihagyott egy ütemet. Mit keres itt a tónál látott férfi? A kék szempár is meglepetten villant meg. Persze kicsi ez a falu, mindenki ismer mindenkit. Tehát nagy a valószínűsége, hogy a férfi valamilyen módon kapcsolatban áll a kastéllyal.

Miután az idegen arcán a megrökönyödés udvarias szenvtelenségnek adta át a helyét, a férfi odalépett Maddie-hez.

– Örülök, hogy újra látom, signorina.

Guido csodálkozva nézett egyikükről a másikukra.

– Ismeritek egymást?

– Összefutottunk a tónál, de még nem mutatkoztunk be egymásnak – felelte az idegen.

A gúnyos hang hallatán Maddie keze ökölbe szorult, de sikerült elmosolyodnia.

– Pontosabban szólva én futottam bele az úrba. Az én hibám volt.

– Azt hiszem, a signorinát túlságosan lenyűgözte a kilátás.

Maddie még görcsösebben szorította össze az öklét, de továbbra is szélesen mosolygott.

– Gondolatban egész másutt jártam – ismerte el, és mindent megtett, hogy titkolja az ingerültségét.

– Maddie az egyik legszorgalmasabb munkatársunk. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy nálunk dolgozik. – Maddie megkönnyebbülésére Guido is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Dante, a hölgy Madeleine Fitzroy. Ő szervezi az esküvőket itt a kastélyban. Maddie, az úr pedig Falcone gróf.

Maddie már kezet nyújtott, mielőtt valójában feldolgozta volna az információt. Nem a sötét hajú férfi címe döbentette meg – a legtöbb rokona nemesi ranggal büszkélkedhetett –, hanem az a felismerés, hogy a gróf a munkaadója. Ráadásul a legelső munkaadója, és pont őt bámulta meg a tónál. És a férfi észrevette ezt. Ez lenne a büntetése?

– Maga az esküvőszervező?

Falcone gróf hangja meglepetten csengett. Amikor megfogta Maddie kezét, csak kurta érintés volt, mégis mintha áramütés futott volna végig a lány karján.

– Én... igen...

Az isten szerelmére, Maddie, szedd össze magad!

Elvégre már háromszor hívták meg teázni a királynőhöz, és ott sikerült udvariasan társalognia. Ez a magas, jóképű férfi a kaján mosolyával ijesztőbb számára, mint Anglia királynője?

– Már majdnem egy éve – felelte végül.

Pontosabban mondva nem sokkal azután kezdett el itt dolgozni, hogy megszökött a saját esküvőjéről. Egyszerűen csak az anyja nyilvánvaló csalódottsága meg a sajtó elől akart elmenekülni. Az egyik barátja mesélte, hogy hallott egy állásajánlatról valahol a Dolomitokban olyasvalaki számára, aki folyékonyan beszél olaszul, és jó szervezőkészséggel rendelkezik. Maddie egy percig sem habozott.

– A múlt nyáron rábólintottál az alkalmazására, mielőtt visszarepültél Rómába – szólalt meg Guido. – Maddie korábban hasonló eseményeket rendezett Angliában is.

Az önéletrajzából kiderült, hogy az egyik rendezvényhelyszín a családja lakóhelye volt, míg a másik az exvőlegénye birtoka. Az, hogy a munkájáért nem kapott pénzt, nem változtatott a tényen, miszerint kimondottan profin végezte a munkáját. Ezért a legcsekélyebb kétely sem merült fel benne, hogy felhasználja a tapasztalatait, hogy végre fizető munkát kapjon.

– Sí, emlékszem. Csak egy kicsit idősebb személyre számítottam...

– Korán kezdtem el dolgozni – magyarázta Maddie, és megigazította a vállán a táskáját, hogy udvariasan jelezze, bármilyen örömteli is a találkozás a főnökével, tulajdonképpen más dolga lenne.

– Nyilvánvalóan.

Falcone mosolya nem érte el a szemét, és ettől Maddie zavarba jött. Kínosan érezte magát a kék szempár fürkésző tekintetében.

– Sietsz? – kérdezte Guido a lánytól. – Úgy terveztem, hogy a grófnak megmutatok néhány változtatást a szobákban, amelyeket te kezdeményeztél, ezért valószínűleg jobban el is tudod magyarázni azokat, mint én. Nem kísérnél el minket?

Maddie kínjában egyik lábáról a másikra állt. Normális körülmények között nem szalasztaná el az alkalmat, hogy bemutassa a munkáját. Nagyon büszke volt arra, amit az elmúlt hónapokban elért. Ám valahogy kényelmetlenül érezte magát Dante Falcone jelenlétében.

– Biztos vagyok benne, hogy a signorina valami izgalmasabbat tervezett ma estére. Talán egy sétát a tó körül? – évődött a gróf, és kék szeme megvillant.

Maddie büszkén felszegte az állát.

– Természetesen szívesen körbevezetem. Követne, kérem?

Maddie a munkaideje nagy részét a belső udvar területén töltötte. A régi istállók felső szintjeit vendégszobákká alakították. Mintegy hatvan személynek kínáltak kellemes, fürdőszobás apartmanokat. Az egyik szárny földszintjén kapott helyet a társalgó, a könyvtár és egy játéktér, míg a másik szárnyban a nagy ebédlő, valamint egy tárolóhelyiség a vállalkozóbb kedvű vendégek bakancsainak vagy síléceinek.

A harmadik szárnyban, a kastély legrégebbi részében volt egy középkori terem, amely gyakran szolgált esküvői szertartások és fogadások helyszínéül. Noha a vendégek nyáron szívesebben mondták ki a boldogító igent a szabadban. Ez a lehetőség volt az egyik újítás, amit Maddie már rögtön az elején megvalósított.

A többi ötletével is le fogja nyugözni a grófot, Maddie ebben teljesen biztos volt. Soha nem volt annyi foglalásuk, mint az utóbbi időben. A nagy siker egyértelműen neki köszönhető.

4. FEJEZET

Danténak el kellett ismernie, hogy a fiatal angol nő valóságos csodát vitt végbe. A szobák a legutóbbi látogatásakor még a kastély komor antik bútoraival voltak berendezve. A falakat időközben világos színűre festették, a helyiségekbe kényelmes kanapék és székek kerültek, amelyeket vidám színű takarók és párnák díszítettek. Az egész otthonosnak és nagyon tisztának tűnt.

Ugyanez a varázslat az emeleti helyiségekben is működött. Az ösöreg berendezést szinte teljesen kicserélték világos faágyakkal, a falakon pedig színes nyomatok függtek.

– Még mindig van itt néhány antik darab, például ott szemben az a nagy váza – magyarázta Maddie. – De ezek csak szemet gyönyörködtető részletek.

– Kellemesen meglepődtem – ismerte el Dante, amikor a lány a folyosón az utolsó, narancs- és sárga színekben pompázó szobát is megmutatta neki. – De ez elég sokba kerülhetett, nem?

Nem mintha nem engedhette volna meg magának, de az esküvők csak kicsiny részét tették ki az üzleti érdekeltségeinek. A Falcone-vagyon döntő hányada a mezőgazdaságból, a hajózásból és az olajfa- meg a szőlőültetvényekből származott. Dante boldog volt, hogy a kastély nem csupán egy nyári rezidencia, és örült, hogy munkát tud kínálni a falu lakóinak, de nem jótékonysági intézményt működtetett, és elvárta, hogy a *castello* is nyereséges legyen.

– Nem volt olcsó, ez igaz – bólintott Maddie. – De azt hiszem, hogy az eredmények magukért beszélnek. Teljesen be vagyunk táblázva az egész jövő évre.

Igyekezett hűvös pillantást vetni a férfira, de ő észrevette a bizonytalanságot a szürke szempárban.

– Tényleg lehengerlő – mormolta halkán, és lenyűgözve figyelte, amint a bizonytalanság elillan, és a lány szeme ezüstös árnyalatú lesz.

Észrevette, hogy a szavai büszkeséggel töltötték el a lányt. Az idő mintha megállt volna, és egymásba kapcsolódott a tekintetük. Guido és Toni, a könyvelő az imént visszatértek a földszintre, hogy valamit megnézzenek, ami javításra várt. Dante tehát egyedül maradt az új esküvőszervezőjével. És a helyzet hirtelen veszélyesnek tűnt.

Ez itt az otthona, a munkahelye – és ami még fontosabb: a lánya két nap múlva érkezik. Nincs ideje egy viszonyra, még ha Maddie-t érdekelné is a dolog.

Nem, az a legjobb, ha nem is gondol ilyesmire. Még akkor sem, ha most egyedül vannak, és a lány szinte felfalja a pillantásával, a szája egy kicsit megnyílik... Nem, mert túlságosan elevenen él benne az emlék, hogyan nézte őt a tó másik oldaláról.

– Azt hiszem, most már mindent láttunk – szólalt meg Maddie kicsit fátyolos hangon. Az arca egy kicsit kipirult, aztán sarkon fordult, és sietve elindult kifelé a lépcső irányába. – Biztos vagyok benne, hogy Guido beszámolt már a kialakított stratégiánkról, ugye?

– A nászutaslakosztályt is átalakította? – kérdezte meg hirtelen Dante.

Maddie megtorpant, az egyik keze már a lépcső korlátján volt.

– Igen, végrehajtottam némi változtatást.

– Mutassa meg!

A lány szeme megvillant, de nem szólt semmit, csak biccentett, majd elindult a férfi előtt lefelé a keskeny lépcsőn. Danténak nehezebb esett nem megbámulni a ringó csípőt és a hosszú, selymes haját. Ha csöppnyi esze is lenne, most rögtön útjára engedné Madeleine Fitzroyt, hogy hazamehessen, ő pedig egyedül nézné meg a nászutaslakosztályt. Egy újabb fürdés után a jéghideg tóban.

Szó sincs róla, hogy titkon még több időt akar tölteni Maddie-vel. Ő egyszerűen csak az üzleti szempontokat nézi. Ha a felújításokat a lány hajtotta vége, akkor logikus, hogy személyesen őt kéri meg a változtatások bemutatására. A döntésének semmi köze hozzá, hogy valami felébredt benne, mióta Maddie olyan szégyentelenül megbámulta őt a tónál. Fellobbant a tűz, amit képtelen elfojtani.

És ennek ahhoz sincs köze, hogy a nővérével folytatott telefonbeszélgetés ismét ráébresztette, valójában milyen magányos.

Hamarosan a hatalmas, fából készült félköríves ajtóhoz értek, amely a kastély legrégebbi részéhez vezetett. Az a szárny, ahol a munkatársak szobái és az irodák kaptak helyet, a régi épület jobbra eső felében volt. Az új részt – sok kis toronnyal és terasszal – a másik oldalon, a tó irányában alakították ki. Ezt is ötszáz évvel ezelőtt emelték.

– Itt semmi sem változott – mondta Maddie, amikor Dante előtt belépett a jókora terembe. – Ez úgy tökéletes, ahogy van.

Dante teljesen igazat adott neki. A boltozatos mennyezetet hatalmas fagerendák tartották, a színes üvegablakokon beeső napfény megfestette a kőpadlót. Az egyik sarokban illatos virágokkal teli, hatalmas váza állt. A székeket sorba állították, és fehér vászonnal húzták át őket. Minden sor végén egy-egy állványon további vázák kaptak helyet.

– Minden elő van készítve holnapra – szólalt meg Maddie.

Dante figyelte, ahogy a lány végighordozza a tekintetét a termen, és ellenőrzi, nem hiányzik-e valami. Aztán elővett a táskájából egy jegyzetfüzetet, és felírt néhány dolgot. Egyértelműen látszott, hogy kizárólag a feladatára koncentrált.

Dante nem szokott hozzá, hogy levegőnek nézzék. A nők esetében különösen nem. Új, különös érzés volt, és ez heves, szinte ellenállhatatlan vágyat ébresztett benne, hogy rábírja Maddie-t, csak őrá figyeljen.

– Elnézést, de épp most jutott eszembe néhány dolog – mentegetőzött a lány, és ismét Dante felé fordult. Aztán a terem másik végében lévő csigalépcső irányába mutatott. – Nézzük meg?

– Persze.

A csigalépcső egyenesen a nászutaslakosztályba vezetett. Amikor Dante legutóbb itt járt, antik faliszőnyegek lógtak a falakon, a kőpadlót vastag, nehéz szőnyegek borították, és sötét, masszív bútorok alkották a berendezést. Mindez sokkal inkább emlékeztetett egy középkori lovag rezidenciájára, mint a friss házások romantikus fészkére.

Dante most nem akart hinni a szemének. Tényleg ugyanaz a lakosztály lenne?

– Hol vannak a falak? – nyögte ki végül.

– Ne aggódjon, nem eredeti falak voltak – nyugtatta meg Maddie. – Az általam megbízott építész szerint csak a tizenkilencedik században emelték őket – sietett tisztázni, és ijedten függesztette szemét a munkaadójára. – Milyenek találja?

A lakosztály most egyetlen nagy helyiség volt, és az ügyesen elhelyezett tükröknek köszönhetően sokkal világosabb, mint azelőtt. A hatalmas mennyezetes ágy – ahol a legendák szerint Dante ősapja számtalan férjes asszonyt csábított el – az eredeti helyén maradt, és számos paszellszínű párnával díszítették. Most inkább hívogatónak, és nem félelmetesnek hatott, mint korábban.

A meleg nyári nap ellenére bekészítették a kandallóba a fahasábokat. Előtte kényelmesnek tűnő díványok és egy kis kanapé állt. Puha szőnyegek borították a hideg kőpadlót.

Dante magába szívta a látványt. Miként tűnhet lakályosnak ez a korábban sötét, rideg helyiség?

– A kád miért áll a szoba közepén?

Dante kétszer is szemügyre vette, de nem tévedett. A fürdőszobai antik vaskád most a helyiség közepén egy emelvényre erősítve állt. Az egyik oldalán fából készült törölközőtartó, a másikon keskeny konzolasztal gyertyákkal és fürdőolajokkal.

– A fürdőkádat egyfajta vizesblokká változtattuk. – Maddie alig mert odanézni. Hosszú szempillái elfedték a tekintetét. – Guido felajánlotta, hogy elküldi a terveket, de ön úgy döntött, ránk bízva a részleteket.

– SÍ – bólintott Dante, és a szemét még mindig az impozáns fürdőkádra szegezte. A helyiség minden pontjáról látható volt. Egy férfi az ágyban fekvé is látja fürdőző menyasszonyát... miközben a gyertyák meleg fénybe vonják nedves bőrét. – És ezek a részletek tetszettek magának? Valakit fürdés közben nézni?

– Én...

Maddie elhallgatott.

Dante a falnak dőlt, és merőn rászögezte a tekintetét.

– Sok fényűző hálószoza közepén áll kád – jelentette ki dacosan Maddie, és elfordult, de a férfi már látta elvörösödő arcát. – Nincs ebben semmi új.

– Pontosan tudom – felelte Dante kissé gúnyosan. – Este különösen intim hangulatot teremt. – Szándékosan lassan beszélt, mintha egy kicsit gyötörni akarná a lányt. – De egyáltalán nem ez volt a kérdésem... Madeleine... Tegezhetem? – kérdezte meg hirtelen, majd folytatta, amikor a lány tétován bólintott: – Azt kérdeztem, hogy tetszik-e neked fürdés közben figyelni az embereket.

– Én... – kezdte Maddie, de aztán elakadt a hangja. Kis idő után azonban kihúzta magát, és büszkén Dante szemébe nézett, mint egy fiatal istennő. – Bocsánatkéréssel tartozom önnek... neked... Ma egy nagyon intim pillanatban zavartalak meg, és... – Ismét szünetet tartott, a szeme szinte egészen sötét lett. Dante megbabonázva nézte. – Nem, tulajdonképpen nem akarok bocsánatot kérni – helyesbített, majd hangosabban folytatta: – Nyilvános helyen voltál, bárki láthatott. Ha valakinek bocsánatot kell kérnie, hát az te vagy. Mert megpróbáltál zavarba hozni.

Dante nem tudta, mit gondoljon, a nevetés, a felháborodás és... a szégyen között ingadozott. Maddie-nek igaza van. Zavarba hozta őt. De miért tette? A váratlan öröm miatt, ami elfogta, amikor ma délben észrevette, hogy a lány őt bámulja?

Ő Maddie munkaadója. Hatalma van fölötte. A méltóságán aluli ilyen játszmákba bocsátkozni.

– *Mi scusa*, igazad van. Nem volt helyes tőlem, és többé nem fog előfordulni. Köszönöm, hogy mindent megmutattál. További szép estét kívánok!

Dante egy biccentéssel sarkon fordult, és távozott. Megfogadta, hogy ezentúl a Madeleine Fitzroyjal folytatott beszélgetéseket szigorúan a munkaadó és az alkalmazott közötti keretekre korlátozza. Akkor is, ha egész nyáron meg kell osztaniuk egymással a *castellót*. Szerencsére bőven van itt hely, könnyen kitérhet a lány útjából.

5. FEJEZET

Dante kinézett az ablakon. A tó tükörsima volt, és a napsugarak megcsillantak a felszínén. A tó mögött fenséges félkörben emelkedtek a hegyek. A szíve elnehezült az ismerős látványtól, amely gyakran a sóvárgás és az ellenérzés keverékét ébresztette benne. A *castello* egykor az otthona volt. A hely, amelyet mindennél jobban szeretett. Most folyton a házasságára emlékeztette. Élete legnagyobb kudarcára.

Gyorsan elfordult az ablaktól, hogy folytassa a munkát a számítógépen. Ám ehelyett a pillantása az íróasztalon egy bekeretezett képre esett. Fekete-fehér portré egy fiatal nőről, aki kisbabát tartott a karjában. Violetta az újszülött Ariannával.

Ha Dantén múltott volna, a temetés másnapján széttépett volna minden fotót Violettaról, de ezt nem tehette meg a lányával. Neki szüksége volt rá, hogy a házban lásson képeket az anyjáról. Hogy emlékeztessék az arcára, hogy hallja a nevét. Tehát Dante összeszorította a fogát, és meghagyta Violetta fotóit Rómában és itt is. És ha keserű büntudatot meg önutálatot érez, valahányszor ezekre néz – hát nem ezt érdemli?

Nem bánta meg a házasságát, mert így születhetett meg a lánya, de sosem fogja megbocsátani magának, hogy ostoba módon hagyta, hogy egy szép arc elcsábítsa. Minden reményének és álmának a megvalósítását ettől a nőtől várta. Ha idősebb és bölcsebb lett volna, veszi a fáradságot, hogy az álarc mögé nézzen. Akkor látta volna, hogy Violetta kizárólag a címe és a kastély érdekli – a kastély, amire aztán nagyon hamar ráunt. A férje állandóan üzleti úton volt, és Violetta semmit sem tudott kezdeni magával. Dante azt hitte, hogy az anyaság meglágyítja, és feladatot ad neki. Sajnos tévedett.

Az volt a tragédiája, hogy túlságosan beleszeretett ebbe a csinos álarcba. Tiszta szívéből szerette, és énjének egy része a mai napig gyászolta őt. Közben a felesége érzelmei hazugságnak bizonyultak. Violetta kizárólag a férje társadalmi státusza érdekelte, és ő hagyta elvakítani magát a csoda szép külsőtől.

– *Al diavolo!* – szitkozódott halkán Dante.

Gyönyörű nyári nap volt. Odakint valahol a kastély kertjében játszadozik a kislánya. A munka várhat, elvégre hétvége van. Ezt a leckét szerencsére végül megtanulta. Ám épp amikor felállt, érkezett egy videóhívás. Egy másodpercig tétozódott, aztán nagyot sóhajtva visszaereszkedett a székére, és megnyomta a „fogadás” gombot. Csak kevesen tudják a számát, tehát valami fontos dologról lehet szó.

– *Ciao!*

Dante hátradőlt a székében, amikor a kijelzőn megjelent a nővére mosolygó arca.

Luciana ugyan öt évvel idősebb volt, de fiatalabbnak tűnt, mint az öccse. Három gyereket szült, napbarnított bőrén azonban egyetlen ránc sem látszott. A haja ugyanolyan sötét és csillogó volt, mint régen. Csak a szeme tűnt fáradtnak, nem olyan élénknek, mint máskor.

– Ezen a héten már másodszor. Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

– Hogy van az unokahúgom? – kérdezte Luciana. – Szerencsésen megérkezett?

– Odakint játszik, és igen, nagyon jól érzi itt magát, ismeri már a kastély minden zegét-zugát. Ahogy annak idején mi is.

Lucianának és Danténak a szíve szakadt meg, amikor a szüleik a kastélyból egy unalmas milánói házba költöztek velük. Dante akkor megfogadta, ha egyszer majd ő lesz a gróf, sehol másutt nem fog élni, csak a kastélyban.

Most már mégis négy éve, hogy nem lakik itt. Próbálta bebeszélni magának, hogy ezek boldog évek voltak. Sikertelenül. Nyilvánvalóan vak volt – vagy ostoba.

– És? Mi van a titokzatos új barátnőddel? – Luciana elkeskenyedő szemmel nézte az öccsét a kijelzőn át. – Tulajdonképpen elárultad már nekem a nevét?

Természetesen nem – és Dante tudta, hogy a nővére pontosan tisztában van ezzel.

– Úgy emlékszem, hogy nem.

Még jobban hátradőlt a székében, és elvigyorodott, amikor Luciana szigorúan ránézett.

– Dante, ne kínozz tovább!

– Mondtam, hogy még semmi komoly...

– *Sí*, tudom. De annyira aggódtam érted, *mio fratello*. Ezért szeretnék egy kicsit a részese lenni a boldogságodnak. Mesélj róla! Hogy ismerkedtetek meg?

A pokolba! Most mit mondjon? Amúgy sem szeret a kapcsolatairól beszélni, és akkor most egy nem létező barátnőről kell beszámolnia. Dante kipillantott a tóra, mintha azt remélné, hogy onnan valami ötletet meríthet. Egy csapat fiatal kajakokkal és csónakokkal a parton állt közvetlen a kastély kapuja előtt – bizonyára esküvői vendégek. Guido említette, hogy Maddie a nyári hónapokra vízi sportokat is kínál.

Maddie! Természetesen. Miért ne kölcsönözhetne tőle a történetéhez egy-két adalékot?

Titkon keresztbe tette a mutató- és a középső ujját, majd könnyed hangon megszólalt:

– A *castelló*ban dolgozik. A múlt hónapban ismertem meg, amikor eligazítást tartottunk a munkatársaknak.

– És?

– És mi?

– Szerelem volt első látásra?

Dante visszagondolt a pillanatra, amikor észrevette Maddie-t a tó másik partján. Ahogy egymást bámulták. Ahogy a szíve egyre hevesebben vert... Aztán felidézte, ahogy a lány körbevezette a volt istállószárnyban. Ahogy elbűvölte a tekintetével. Ahogy az elmúlt három napban szigorúan került minden olyan helyet, ahol esetleg összefuthatnak.

– Nem igazán tudom – felelte lassan. – De a kémia kétségtelenül működött.

– És most egész nyáron együtt fogtok dolgozni! Kérlek, ígérd meg, hogy nem szúrod el a Violetta iránti nevelésed lojalitásoddal! Öt év eltelt. Ideje, hogy előrenézz!

Dante nem válaszolt. Nagyjából feldolgozta a felesége halálát, de egyvalamit megtanult: nem bízhat a szívében. Ha újra megnősülne, akkor egy gyakorlatias lányt venne el. Olyasvalakit, aki segíti az üzleti ügyeiben, és tisztában van azzal, hogy a címével társadalmi kötelezettségek járnak.

– Tehát találkozotok, működött a kémia, és most... mi is a neve?

Dante tudta, hogy semmi értelme bármit is eltitkolni a nővére elől.

– Madeleine. Maddie.

– És most Madeleine-nel fogod tölteni a nyarat. Tökéletes! Alig várom, hogy megismerjem őt.

Tessék?

– Hogy megismerd?

– *Sí*. Jaj, de buta vagyok! Hiszen ez volt a hívásomnak a legfőbb oka. Nagyon kimerültem, már nem vagyok önmagam. Phil még orvoshoz is elküldött...

Tehát nem képzelődött, gondolta Dante. Luciana szemében tényleg fáradtságot látott.

– Minden rendben?

– A több tucat vizsgálatától és a fájdalmas injekcióktól eltekintve, igen. Az orvos azt tanácsolta, hogy egy darabig vegyek vissza a tempóból. De hogyan is tehetném a fiúk, a szőlőbirtok és minden egyéb mellett? Az idegösszeomlás szélén állok, és Phil ragaszkodott hozzá, hogy engedélyezzek magamnak egy kiadós szabadságot. Hogy néhány hétre hazautazzak, és újraéledjek imádott Itáliámban.

– San Tomóba jössz?

– Hát nem csodálatos?

– De igen.

Tényleg az. Természetesen az.

Persze ha nem hazudott volna...

– Úgy gondoltam, néhány napot nálad töltök, aztán Luzernbe utazom, és meglátogatom anyát. Így végre igazán megismerhetném Ariannát meg Madeleine-t, és megszökhetnék az új-zélandi tél

elől. A repülőm három nap múlva indul, ami azt jelenti, hogy csütörtökön nálatok leszek!

– Csütörtökön?

Miközben Dante gépiesen feljegyezte a nővére érkezésének dátumát, a fejében vadul száguldoztak a gondolatok. Sürgősen valamilyen tervre van szüksége! Luciana alig egy hét múlva leszáll Rómában, ami azt jelenti, hogy négy napja van az előkészületekre.

Talán mondhatná azt, hogy a barátnője visszautazott Angliába?

Csak sajnós ostoba módon a nővérenek elárulta a lány nevét is, és elmesélte, hogy a *castelló*ban dolgozik. Esetleg elküldhetné Maddie-t pár hétre a római vagy a milánói irodájába?

A gond csak az, hogy az egész nyár tele van esküvőkkel.

Talán elmondhatná az igazat. Akkor is, ha ezzel megbántaná a nővérét – és jóvátétel gyanánt újra randiznia kellene Luciana barátnőivel.

Bármit tesz is, magára vonja a nővére haragját.

De talán...

Esetleg megmenthetné a helyzetet.

6. FEJEZET

Az utóbbi napokban Maddie-nek nem volt kedve ebédszünetben megtenni a szokásos sétáját a tó körül. Az arca még mindig égett a szégyentől, valahányszor eszébe jutott a pillanat, amikor rádöbbsent, hogy a titokzatos úszó meg Falcone gróf egy és ugyanazon személy.

Ehelyett elkezdte felderíteni a kastély háta mögötti hatalmas kertet. A virágágyásokkal teli kert egy kisebb erdővel volt határos, ahonnan számtalan ösvény indult, és látnivaló is bőven akadt – a rég elfelejtett időkből származó kis nyári laktól a különböző szobrokig.

Maddie letelepedett egy kőpadra – amelyet előző nap fedezett fel –, hogy elfogyassza a magával hozott ebédjét. Nem kellett sok idő, hogy rájöjjön, nem tud enni, ha délben az irodájában marad, mert folyton keresik valamilyen ügyben. A mostani esküvői vendégek ugyan összességében egész normálisak voltak. Nagy részük ma kirándulni indult a hegyekbe, míg a fiatalabbak kajakozni a tóra.

Maddie jóízűen beleharapott a szendvicskébe, és az arcát a nap felé fordította. Pompás!

Ám hirtelen az a különös érzése támadt, hogy figyelik... Aggodalmasan körülnézett. Semmi. Ennek ellenére nem szabadult a gondolattól, hogy nincs egyedül. Talán a kastély egyik kutyája követte?

– *Ciao!* – kiáltotta próbaképpen, és várt.

Egy kicsit ostobának érezte magát, mert körülötte minden csöndes volt.

Aztán a mellette lévő bokor egyik ága megmozdult, és egy kislány lépett elő.

Maddie-nek nem sok dolga akadt gyerekekkel, ezért a korát is csak nehezen tudta megbecsülni. Körülbelül öt és nyolc év között lehet. Hosszú, sötét haját két rendetlen copfba fonták. Minden mozdulatnál további tincsek szabadultak ki. A kislány arca maszatos volt. Ám Maddie azt is észrevette, hogy a ruhája kiváló minőségű. Ez itt egy gazdag gyerek, aki nem törődik vele, ha bepizkolja magát.

– Úgy nézel ki, mint aki a bokrok között csúszott-mászott – szólalt meg Maddie olaszul.

A kislány tétován elmosolyodott.

– Megszöktem.

– Honnan szöktél meg?

– A *castelló*ból. Az au pair azt akarta, hogy sziesztázzak. Méghogy aludjak, amikor ilyen gyönyörű az idő!

A kislány teátrálisan felnézett a ragyogó kék égre, és Maddie egy pillanatra megsajnálta szegény au pairt, amiért egy ilyen vadóc gyerekekre kell vigyáznia.

– Tényleg kár lenne – mondta ennek ellenére mosolyogva, és kettétörte a szendvicseit. – Tessék, biztosan éhes vagy. Még jól emlékszem, hogy amikor annyi idős voltam, mint te, a kalandos kiruccanásaim mindig meghozták az étvágyamat. Egyébként Maddie vagyok.

– Én meg Arianna Falcone.

Hát persze! Maddie most már látta, hogy a kislány ugyanúgy szegi fel az állát, mint a gróf.

– Örülök, hogy megismertelek, Arianna.

– Tehát itt bujkálsz!

A szigorú hangra Maddie és a kislány is összerezzent, mintha valami tiltott dolgon kapták volna őket. Maddie teste nyomban megfeszült, amint felismerte Dantét. A hőség szemlátomást csöppet sem zavarta a férfit, könnyednek és fesztelennek tűnt jól szabott vászonnadrágjában meg hosszú ujjú fehér ingében.

A férfi egy kurta pillantással átlátta a helyzetet.

– Támogatást nyújt a lányomnak, signorina?

– Bevallom, hogy a szökését egy fél szendvicssel támogattam – ismerte el mosolyogva Maddie.

– Egy fél szendvics több annál, mint amit megérdemel. *Piccola*, szegény Isabella tűvé teszi érted

a környéket. Menj, keresd meg, és kérj tőle bocsánatot!

– Olyan szép az idő, papa! Nem akarok sziesztázni!

– Akkor, kicsim, nem kellett volna hagynod, hogy elcsúszjak. Eredj, és viseld el a büntetést, mint egy igazi Falcone! Ha jól viselkedsz, délután talán elmehetünk vitorlázni.

A dacos kifejezés eltűnt a gyerek arcáról, az apja nyakába vetette magát, aztán sietve elindult vissza a kastélyba. Maddie meglepetésére a gróf nem ment utána. Ehelyett rejtélyes tekintettel fürkészte őt.

Maddie sóhajtva visszatette a szendvicset a dobozba. A szakács nagylelkűen megpakolta mozzarellaival, salátával és szárított paradicsommal, de lehetetlen ilyen körülmények között méltóságteljesen enni, és most minden méltóságára szüksége van, hogy megállja a helyét.

– Csodás az idő.

Most Dante tényleg az időjárásról akar csevegni veled?

– Igen.

Nem éppen a legszellemesebb válasz, de Maddie költséges neveltetése a viselkedési szabályokra és az etiketre vonatkozóan arra sajnos nem készítette fel őt, hogyan válaszoljon egy férfinak, ha az mond valamit, de a testbeszéde egészen másról szól. Úgy tűnt, Dante meg akarja leckéztetni.

Maddie önkéntelenül ökölbe szorította a kezét. Zavarban volt, de ellenállt a kísértésnek, hogy lesimítsa piros szoknyáját. Elvégre mindenki tisztában van vele, mi történik a piros ruhás lányokkal, ha szóba állnak az erdőben a farkassal.

Miért ilyen nagy a szemed...?

– Lennél olyan kedves, és elkísérnél egy rövid sétára? Van valami, amit szívesen megbeszélnék veled.

Maddie igyekezett, hogy ne vessen sóvárgó pillantást a szendvicseire. Tulajdonképpen üldögelni akart itt, és élvezni az ebédszünetét, nem pedig fárasztó sétára menni egy kellemetlen férfival. Alig két órát töltött el Dante Falcone társaságában, és ez alatt az idő alatt a férfi szándékosan kínos helyzetbe hozta. Miközben ő többször is átlépte az udvariasság határát, és ezért szégyellte magát. Miért is kellene megismételni egy hasonló beszélgetést?

– Kérlek! – tette hozzá Dante, és elmosolyodott.

És ez mindent megváltoztatott. A mosoly teljesen megváltoztatta a férfi arcát, kemény, markáns vonásai egyszerre lágyabbak, szívélyesebbek lettek. Maddie kénytelen volt elismerni, hogy kezdettől tetszik neki Dante. Előnyös külseje már nem egy tökéletesen faragott szoborra emlékeztette, hanem egy hús-vér férfira, és ez még vonzóbbá tette. A szíve vadul vágózni kezdett, a lélegzete elállt, és képtelen volt tisztán gondolkodni.

Kereste a szavakat, mit mondhatna, de egy hang sem jött ki a torkán. Ezért csak bólintott, mire Dante megfordult, és elindult egy ösvényen, ahol a lány eddig még nem járt. Nyilvánvalóan kétsége sem volt afelől, hogy Maddie követni fogja. Így is történt, mert a lány túlságosan gyöngének érezte magát ahhoz, hogy tiltakozzon.

– Jól beszél az olaszul.

Maddie majdnem hangosan felnevetett, mert pillanatnyilag még angolul sem tudott kinyögni egyetlen értelmes szót sem.

– Genfben jártam középiskolába, ott... ott többnyire franciául vagy olaszul beszéltek – magyarázta dadogva.

Inkább érezte, mint látta, hogy Dante felvonja a szemöldökét.

– És miért lettél rendezvényszervező?

– Kvázi beleszülettem – magyarázta óvatosan Maddie, de a gróf nem reagált. A lány kissé vonakodva folytatta: – Egy olyan helyen nőttem fel, ami nagyon hasonlít a Falcone-kastélyra.

– Értem.

Dante szavaiban nem volt rosszallás, Maddie mégis kínosan érezte magát. Az emberek gyakran azt hitték, az idejét többnyire azzal tölti, hogy virágcsokrokat készít, meg telefonál, és ezt tekinti munkának. Elszántan kihúzta magát, a lépteit a férfiéhoz igazította, hogy ne mögötte kullogjon. Büszke volt arra, amit elért, és azt kívánta, hogy mások is elismerjék a teljesítményét.